

Parohia română ortodoxă „Nașterea Maicii Domnului” din Lucerna

la serbarea celui de-al patrulea hram de la înființarea parohiei - anul 2010

Hramul Bisericii

1. Hramul bisericii, înger ocrotitor al comunității drept-măritoare.

La nașterea din apă și din duh, adică la botez, credinciosul primește odată cu numele, și îngerul său păzitor, strajă credincioasă, păzitorul nostru de primejdii sufletești și trupești. În acest scop, îngerul ne acoperă cu aripile lui ocrotitoare ale bunătății, și izgonește de la noi toată lucrarea întunecată și vicleană a diavolului, care tânjește să ne răpească bucuria spirituală de a trăi fericiți pe pământ.

Îngerul ocrotitor stă neconținut în fața lui Dumnezeu și se roagă să ne dea harul Său cel ceresc, ca să împlinim tot lucrul cel bineplăcut lui Dumnezeu, să ne întărim și să fim ai Lui în veci, să ne desăvârșim în viața cea nouă întru Hristos, care s-a semănat în inima noastră prin Taina Sfântului Botez. Fiind cu noi, îngerul lui Dumnezeu ne călăuzește cu înțelepciune cerească, să împlinim neîncetat numai voia lui Dumnezeu și luptă, în chip nevăzut alături de noi să biruim ispitele, necazurile și păcatele prin care diavolul ne depărtează de Dumnezeu.

În timpul vieții noastre pământești, îngerul păzitor se bucură cu toți ceilalți îngeri din cer dacă ne păstrăm sufletul și trupul, templul duhului sfânt, curate și neîntinate, iar în ceasul morții, îngerul lui Dumnezeu ne ocrotește de uneltirile diavolului care lucrează neîncetat să ne arunce sufletul în iad. Așadar, în tot timpul vieții noastre, aici pe pământ, îngerul păzitor este binefăcătorul nostru, și prin lucrarea lui ocrotitoare, noi primim harul divin prin care creștem în Hristos, și suntem fericiți atât pe pământ cât și în ceruri.

Lucrarea duhovnicească a îngerului păzitor al creștinului, are o mare asemănare cu hramul bisericii, lăcaș de slujire, rugăciune, reculegere duhovnicească, și mântuire a individului, comunității și neamului nostru.

2. Numele hramului.

După tradiția Bisericii Ortodoxe, fiecare biserică în momentul în care se târnosește de către episcop primește un nume, care devine hramul său.

Târnosirea este deci actul de botez al noului lăcaș de închinăciune, care primește de la arhieru hramul său, numele său. Acest nume este un eveniment din istoria Sfântă, de pildă: Pogorârea Sfântului Duh, sau Sfânta Treime (cum este cazul Bisericii noastre), Nașterea Domnului, Invierea Domnului, Înălțarea Domnului, Sfânta Cruce, sau Adormirea Maicii Domnului, Nașterea Maicii Domnului, Buna-Vestire, sau numele unor persoane Sfinte: Sf. Ioan Botezătorul, Sf. Gheorghe, Sf. Apostoli Petru și Pavel, Sf. Dimitrie, Sf. Vasile, Sf. Nicolae, Sf. Trei Ierarhi, etc.

Prin sfințirea bisericii, hramul devine îngerul păzitor al bisericii, patronul său spiritual. După iconografia ortodoxă, icoana hramului se așează în iconostas în rândul întâi, la dreapta, alături de Sfintele Icoane Împărătești: Mântuitorul Iisus Hristos, și Sfânta Fecioară Maria.

Hramul Bisericii se serbează de obicei solemn, la ziua pomenirii evenimentului sau sfântului.

3. Originea Hramului

Cuvântul hram vine din limba slavonă, și înseamnă casă, o casă excepțională în care locuiește Dumnezeu cu aleșii Săi. Acesta este adevărul. Se pare că numele acesta l-a dat patriarhul Iacob, care fugind de mânia fratelui său Naum, s-a culcat într-o câmpie, cu capul pe o piatră, și a avut un vis minunat: a văzut o scară ce unea cerul cu pământul, și pe care urcau și coborau îngerii Domnului. Trezindu-se din vis, Iacob a grăit "Locul acesta este casa lui Dumnezeu și poarta cerului", și a uns piatra cu untdelemn sfințit, și l-a numit pe evreește Bethel, sau casa lui Dumnezeu (Facere 28:12-19).

Mântuitorul Iisus Hristos, alungând cu biciul pe negustorii din templul din Ierusalim, le zice: "Casa aceasta este casa Tatălui Meu, este casă de rugăciune, iar voi ați făcut-o peșteră de tâlhari"(Luca 19:46). Experiența vieții religioase creștine confirmă că cel ce petrece în rugăciune în această casă i se pare că cerul a coborât pe pământ, sau că se înalță de pe pământ la cer, în marea familie divină, în comuniunea îngerilor și a sfinților.

De la începutul istoriei sale, poporul nostru a numit casa lui Dumnezeu biserică.

Cuvântul biserică este de origine grecească, și însemnează casă împărătească, bazilica, locuința împăratului. Romanii au numit basilici tribunalele în care se făcea dreptatea în numele împăratului pământesc, al cezarului.

Ajungând pe tron, împăratul Constantinopolului, Constantin cel Mare, la anul 323 declară creștinismul religie de stat, și între multe fapte mari și frumoase ce le-a săvârșit, a fost și aceea că donat creștinilor aceste tribunale, ca să le servească drept locașuri de închinare. Donațiile și-au păstrat pe mai departe numele, dar și-au schimbat total destinația, servind de acum înainte drept locașuri de închinăciune, de convorbire și unire spirituală cu Dumnezeu.

De la Constantin cel Mare, basilica/biserica devine vasul ales, templul Duhului Sfânt, în care se lucrează în lume mântuirea. În acest lăcaș sfânt, sufletul creștinesc se întâlnește cu Dumnezeu, în orice clipă, comunică cu El, se sfințește și se îndumnezeiește, prin revărsarea harului divin al Sfințelor Taine, prin rugăciunile sfinților din cer și ale slujitorilor sfințelor altare, aici, pe pământ.

Zidurile bisericii devin sfințite și deosebite de ale altor case comune pentru că au un scop supranatural. De aceea, noul lăcaș se așează de la târnosire, sub scutul unui sfânt al lui Dumnezeu, sau în cazul biserici noastre, sub însuși acoperământul Sfintei Treimi, care devine hramul bisericii.

4. **Sensul duhovnicesc al hramului.**

Hramul are o întreită semnificație în viața Bisericii, și a comunității:

- a) religioasă;
- b) morală;
- c) unitate națională;

a). Semnificația religioasă

Hramul împlinește același rol în viața bisericii ca și îngerul păzitor în viața particulară a credincioșilor. El este paznicul bisericii, este primul care se îngrijește de soarta ei. El veghează neîncetat pentru trăinicia bisericii în istorie, căci aceasta este mireasa lui Hristos.

Hramul ocrotește Sfântul locaș, apărându-l de calamități: foc, apă, cutremure, războaie, distrugeri, profanare și înjurături, de vrăjmașii văzuți și nevăzuți ai drepte credințe.

Hramul priveghează continuu la viața spirituală a credincioșilor, care vin cu regularitate în sfântul lăcaș, cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste.

Acestora le dă milă și ajutor, îi scapă de neazuri și nevoi, de dureri și suferințe.

Hramul Bisericii este modelul viu de urmat în pelerinajul nostru pământesc prin viața harică a sfințelor taine, prin care creștem în Hristos, intrăm în comunitate de viață fericită cu Sfânta Treime, ne îndumnezeim. Prin hram ajungem îngeri luminați în trup, una în sfințenie, după care tânjește sufletul credinciosului drept-măritor. Când credinciosul exclamă: "Mă duc la hram!", semnificativ mărturisește – "mă duc să mă unesc cu viața de har a hramului, a sfântului comemorat, să mă sfințesc și să fiu fericit!"

În timp ce îngerul păzitor al credinciosului se îngrijește de salvarea unui singur suflet creștinesc, hramul bisericii ocrotește viața și se îngrijește de mântuirea tuturor credincioșilor bisericii. El strânge laolaltă conștiința tuturor credincioșilor bisericii sub stindardul izbăvitor al Sfintei Cruci, pentru realizarea supremului ideal, îndumnezeirea tuturor întru Hristos, Domnul.

Hramul desăvârșește această unitate soteriologică în Hristos, a celor vii cu cei răposați. De aceea, la hram, se face pomenirea ctitorilor și binefăcătorilor sfântului locaș, ca Domnul să le răsplătească potrivit faptelor lor minunate, împlinite în viața lor pământească.

b). Semnificația morală

Semnificația morală a hramului rezultă din cea religioasă. Unitatea de credință și viață întru Hristos, a celor mulți care se adună "la hram", creiază conștiința interdependenței familiale, conștiința fraternității creștine, făurită prin puterea iubirii lui Hristos. Izvorul său este participarea activă la rugăciune în comun pentru implorarea, sub aceeași cupolă, a harului ceresc care-l aduce de sus ajutor, milă și spor pentru toți, în toate cele bune, ocrotește în neazuri și dureri, scapă de primejdii și încercări.

c). Hramul, simbol al păstrării unității comunitare

În istoria bimilenară a poporului român, hramul bisericilor a avut și are și o adâncă semnificație de unitate națională.

Hărăziți de Dumnezeu a fi creștini încă de la naștere, în toate provinciile României Mari: Țara Românească, Moldova și Transilvania, trei surori din aceeași mamă, poporul român a avut și păstrează aceeași credință în Hristos, aceeași limbă, tradiții și obiceiuri. Prin sfintele locașuri de închinăciune, și prin sfintele mănăstiri, presărate prin munți, și pe tot întinsul pământ străbun, din evlavia voievozilor și a credincioșilor cucernici de la sate, târguri și orașe, poporul român și-a păstrat limba, obiceiurile și legea străbună, tradițiile și datinile moștenite din moși strămoși, aspirații și idealuri comune; această valență de unitate națională manifestându-se în deosebi cu prilejul pelerinajelor la hram. Aceste pelerinaje au fost izvoare de credință, o reînviere a elanului religios-moral al credincioșilor, ocazie de strângere a legăturilor de frățietate dintre toți românii.

Pelerinajele la hram, și la praznicele de cinstire și venerare a moaștelor sfinților, trebuie să aibă, alături de sfintele Taine ale Bisericii, un loc central în viața duhovnicească a credinciosului drept-măritor, nu numai în Țara noastră de obârșie, ci și aici, în cadrul comunităților româno-americe ortodoxe, bine știind că ele sunt adevărate case duhovnicești, izvoare de apă vie, din care credincioșii sorb, ca dintr-un potir divin energii nesecate, de viață morală superioară, trăită în Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel întrupat. Vă invităm, frați și surori, veniți la Sfânta Biserică, veniți la hram, veniți la sfânta Înviere, veniți în fiecare duminică, căci în fiecare duminică este sfânta Înviere, veniți de luați lumina, veniți și beți din paharul mântuirii, veniți la Hristos!

Pentru rugăciunile preacuratei Maicii Tale, Doamne Iisuse Hristose Dumnezeul nostru

miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. AMIN.